

Η ΠΑΥΣΙΣ ΤΟΥ κ. Ν. ΛΥΤΡΑ

είναι ζήτημα ὅπερ ἐνδιαφέρει πάντα ἔχοντα ψυχὴν αἰσθημάτων καλλιτεχνικοῦ ἐντὸς αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἐπαύθη;

Μὴ εὐρέθη ὁ καλλίτερός σου; 'Αλλ' ἡμεῖς οὐδένα ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι καλλιτεχνῶν γνωρίζομεν, δυνάμενον ν' ἀτενίσῃ τὸν ἀληθῆ καλλιτέχνην κ. Λύτραν. Μὴ ἐπαύθη, διότι ἦτο ἀμελής περὶ τὸ καθήκον του; 'Αλλ' ἡμεῖς πάντοτε ἐθεωρήσαμεν ἀληθῆ κατὰ τὸν μέγιστον ἰδιοτροπίαν τακτικὸν εἰς τὸ καθήκον του κ. Λύτραν τὸ μάθημα τοῦ Πολυτεχνείου, διότι ἐφοβούμεθα ὅτι ὁ τοσοῦτον εἰς τὸ καθήκον του προσηλωμένος καλλιτέχνης, ἐθυσίαζεν ἴσως πολλάκις ὥρας ἐμπνεύσεως χάριν τῶν μαθητῶν του, ἕνα πόθον ἔχων αὐτὸς ὁ πατήρ—διδάσκαλος, νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ ἡμετέρου Πολυτεχνείου καλλιτέχναι μὲ μέλλον εὐρύ. Μὴ ἐπαύθη διότι οὐδέποτε ἀντιπροσώπευσεν ὡς Ἕλληνα καὶ αὐτὸς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Εὐρώπῃ; 'Αλλ' ἡμεῖς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν μόνον τὸν κ. Λύτραν γνωρίζομεν ὡς λαβόντα μέρος εἰς τὰς πλείστας τῶν εὐρωπαϊκῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων, μόνον περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν τῆς ἐλευθέρης Ἑλλάδος ἀνεγνώσαμεν κρίσεις εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, εἰς τὰς περιοδικὰ καὶ εἰς βιβλία ἀκόμη, μόνον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἠκούσαμεν φωτογραφίας καὶ ξυλογραφίας ἐν Εὐρώπῃ κυκλοφορούσας.

Ἐπαύθη διότι δὲν ἐδέχθη, εἰς τὴν παραδίδει αὐτὸς ἀνωτέραν τάξιν, μαθητὰς ἀπορριφθέντας ὑπὸ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Τοὺς μαθητὰς αὐτοὺς ἠθέλησαν νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν, ὡς ἀκροατὰς—διότι καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν εἰσχωρῶν μέσα—ὡς ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχουν ἀκροαταὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν! Τί θ' ἀκούουν οἱ ἀκροαταὶ αὗτοί; Τὸν χρωστῆρα, τὰ χρώματα, τὸ σχέδιον, τὸν ὀκρίβαντα, τὸ αἶσθημα, τὸ παρατηρητικόν, τὸ πρότυπον, τὴν φύσιν, τί; Ἀκούονται αὐτά; Καὶ

ἔπειτα ἀφοῦ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ μὴ καθηγητῶν τῆς σχολῆς, ἐξ ἀνδρῶν ὅλως ἀδιαφόρων, ἀπέρριψε τοὺς μαθητὰς αὐτοὺς κρίναςα ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν τὴν ἀδεξιότητα ἐκάστου, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοιαύτην διαταγὴν καὶ νὰ δεχθῇ ὡς μαθητὰς τοὺς ὑπὸ τρίτων ἀπορριφθέντας, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τοὺς κριτὰς καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν συνείδησίν του, ὡς καλλιτέχνου, ἐξεγειρομένην; Τοὺς ἐγνώριζε καθόλου; Τοὺς ἐξήτασε ποτὲ αὐτὸς τοῦλάχιστον; Τίποτε. Ἐπρεπε νὰ τοὺς δεχθῇ, διότι τὸ ἤθελεν αὐθαίρετος διεύθυνσις, παμπαιμιχαλοπουλικὸν ὑπουργεῖον, ἄμουςοι ρουσφετλήδες. Ἄλλ' ἐνῶ ἐπαينوῦμεν τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Λύτρα ἀντισταθέντος σθεναρῶς, λυπούμεθα κατὰ κάρδα διὰ τὴν ἀπώλειαν ἣν ὑπέστη ἡ σχολὴ καὶ περιμένομεν μετὰ στωϊκότητος ν' ἀντικαταστήτῃ τὸν διακεκριμένον καλλιτέχνην καθηγητὴν κ. Λύτραν, Κολοκυθόπουλός τις μογιατζῆς ἐκ Μολάων.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΣΥΡΩ.

'Ο ἀναβληθεὶς χορὸς μας.

Σὺς φαίνεται ἴσως παράδοξον πῶς Συριανὸς ἀποφασίζει ν' ἀρήσῃ τὸν προσφιλῆ του θεὸν Ἑρμῆν, καὶ νὰ ζητῇ χοροὺς. Καὶ ὅμως, *χρουνσέ μου*, οὕτως ἔχει, διότι ὁ Συριανὸς γνωρίζει καὶ αὐτὸς νὰ ζήσῃ, ἂν οὐχὶ ὡς σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι—εὐρωπαϊκῶς ἅς ποῦμε—βεβαίως ὅμως πρακτικώτερον, καὶ ἀφελέστερον, καὶ εἰλικρινέστερον, καὶ ἀπεριττώτερον ὑμῶν. Διότι παρὰ τῷ Συριανῷ διατηρεῖται

σανίδωμα περιέχον ὑέλινα φιαλίδια, εἶδη φαρμακευτικῆς. Καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω διαγράφεται αὐτοσχέδιος ὀπλοθήκη συνισταμένη ἐκ μιᾶς σπάθης δαμασκηνῆς, ἐνὸς βεβύλβερ, δύο ἀγγλικῶν πιστολιῶν καὶ δύο ξιφῶν ξιφομαχίας. Ἐκατέρωθεν τοῦ ἀτελοῦς αὐτοῦ ὀπλοστασίου συλλογὴ φωτογραφιῶν ἀποτελουσῶν σταυρὸν.

Μετὰ τὴν ἐπίπονον αὐτὴν περιγραφὴν δύο γραφεῖων εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν δύο φίλων μας, διότι τοιούτους πλέον τοὺς ὑποθέτομεν; Ἐὰν εἶπον «ἐκ τοῦ ὕφους γνωρίζομεν τὸν ἄνθρωπον,» δὲν δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν: «καὶ ἐκ τοῦ γραφεῖου»;

Ὁ εἰς ὀνομάζεται Θεαγένης καὶ εἶναι τελειόφοιτος τῆς νομικῆς, πράγματι ὅμως εἶναι φοιτητῆς καὶ τῶν τεσσάρων σχολῶν· ἔχει ὀφθαλμοὺς μαγύρους, μικροὺς, στρογγύλους, γλυκεῖς, ὑπὸ κανονικωτάτας στενάς ὀρρὺς· εἶναι νευρικός· ἐὰν δὲν ἰσαζῇ τὴν κόμην του, θὰ τινάσσῃ κοινιורתὸν ἐκ τοῦ ἐπενδύτου· ἐὰν δὲν τὸν σφίγγῃ τὸ ὑποδήματόν του, θὰ τὸν πειράζῃ ὁ πῖλός του· ἡ ῥάβδος του εἰς χεῖράς του μαρτυρεῖ· κρούεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς διὰ νὰ ταφῇ ἐντὸς αὐτοῦ ἢ νὰ φυτευθῇ ὡς κούτσουρο, κάποτε διαγριλλίζει ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ τὰ πρόσγεια παρθευρόφυλλα τῶν οἰκιῶν ὡς νὰ τὴν ἐκράτουν χεῖρες μάγκας, καὶ ἄλλοτε πετᾷ ὡς τόπι εἰς τὰ ὕψη, διαγράφει κύκλους, ἐλλείψεις, ἐπιτηδεύεται κινήσεις ξιφους, περνᾷ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην χεῖρα, κρατεῖται ἀπὸ τοῦ ἄκρου καὶ ὠθεῖται πρὸς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, καὶ τὸ παιγνίδι τοῦτο

ἐξακολουθεῖ μανιωδῶς μέχρις ὀρισμένου ἀριθμοῦ τοιούτων ἀνασκιρτήσεων· εἶναι πλέον ἄστατος τοῦ ἑλληνικοῦ καιροῦ κατωρθῶναι νὰ εἶναι καὶ εὐάρεστος καὶ δυσάρεστος καὶ δυστυχῆς καὶ εὐδαίμων· κοιμᾶται ἐπὶ προσκεφαλαίων ὀνείρων, πληροὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν σχεδίων, φαιδρύνεται ὡς νὰ ἐκένωσε τρεῖς φιάλας ζύθου, μελαγχολεῖ ὡς νὰ τοῦ ἀπέθαναν ὅλοι του οἱ φίλοι, γίνονται φιλόφρων μέχρις ἀηδίας, σκαιὸς μέχρις ἀνθρωποφγίας, ἀλλάσσει συχνότερα τῶν ἐν τοῖς θεάτροις φαντασμαγοριῶν ἢ φυσιογνωμίᾳ του φαντασμαγορίας, ἐργάζεται καὶ ἀργεῖ· κινεῖται, κάθεται, περιπατεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου του· ἵσταται ἐν τῇ ὁδῷ· ἀγαπᾷ καὶ μισεῖ τὰς γυναῖκας, ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῶν ποιητῶν, καὶ κατόπιν τοὺς πολεμεῖ· εἶναι τῆς βροχῆς ὅταν καίῃ ὁ ἥλιος, λειποθυμεῖ ὑπὲρ τοῦ ἡλίου ὅταν βρέχῃ· θέλγεται ὑπὸ τῆς σελήνης ὅταν δὲν ὑπάρχῃ σελήνη καὶ πλέκει διθυράμβους ὑπὲρ τοῦ ἀπειροφώτου εὐάστρου οὐρανοῦ ἐν νυκτὶ πανσελήνῳ· ἀγαπᾷ τὰς ἐκδρομὰς, ἀγαπᾷ καὶ τὸ καφενεῖον· φαίνεται δημοκρατικὸς καὶ τοῦ ἀρέσει ἡ δικτατορία· φορεῖ ἐνδύματα καινουργῆ, φορεῖ παμπάλαια· ἡ δειλία του φθάνει εἰς τὸ ζενιθ, τὸ θρασὺ του εἰς τοὺς ἀντίποδας· εἶναι ἀσθενὴς ὅταν ὑγιαίνῃ, κάμνει τὸν ὕγιῃ ἐν πλήρει ἀδιαθεσίᾳ· τὸ ἐσπέρας εἶναι νηφάλιος, τὸ πρωὶ εἰσέρχεται εἰς πατσᾶν καὶ τὸν ῥαντίζει μετὰ ὀξὺν ῥητινίου· σήμερον τρώγει εἰς τὸ *Ξεροδοχεῖον τῶν Ξένων*, αὔριον ἐντὸς ὑπογείου ταβέρνας τῆς Πλάκας. Ἐξοδεύει